

Sygn. akt I CSK 129/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku K. K.
przy uczestnictwie M. O., R. J., J. B., Z. B., I. A., K. W. i J. K.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej, jako środka nadzwyczajnego środka prawnego zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższy z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych.

Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wnioskodawczynie, jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała przyczyny z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. to potrzebę wykładni przepisów i nieważność postępowania; uzasadniając przesłankę potrzeby wykładni przepisów wskazała art. 366 k.c.

W ocenie skarżącej, Sąd Najwyższy powinien wypowiedzieć się, dla „rozwiązania wszelkich wątpliwości” o znaczeniu dla kwalifikacji charakteru posiadania, faktu przekazywania właścicielowi przez posiadacza nieruchomości pól rolnych. Analiza argumentacji prawnej zawartej we wniosku nie prowadzi do konkluzji o potrzebie wypowiedzania się przez Sąd Najwyższy w zakresie wątpliwości wyartykułowanej przez skarżącą, tym bardziej, że skarżąca zakres tej wykładni wiąże ściśle z okolicznościami faktycznymi sprawy, nie oczekując wypowiedzi o charakterze abstrakcyjnym.

Brak też podstaw do przyjęcia, że w sprawie miała miejsce nieważność postępowania spowodowana niemożnością obrony przez skarżącą jej praw. Jeżeli, zdaniem skarżącej, nieważność taka miała miejsce przed Sądem pierwszej

instancji, to zważywszy, że skarga kasacyjna przysługuje od orzeczenia drugiej instancji i Sąd Najwyższy bada jedynie naruszenie przez ten sąd przepisów prawa materialnego lub procesowego wskazanych skarżącego, to nie powinno budzić wątpliwości, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do badania, bezpośrednio, czy przed sądem pierwszej instancji doszło do nieważności postępowania. Nie sposób natomiast mówić o nieważności postępowania przed sądem drugiej instancji z powodu omyłki w formułowaniu wniosku wszczynającego postępowanie w zakresie działki oznaczonej nr [...], skoro, w związku z zakresem zaskarżenia apelacją postanowienia sadu pierwszej instancji, działka ta nie była już przedmiotem osądu Sądu Okręgowego. Nie ma też nieważności postępowania z powodu, jak twierdzi skarżąca, pozbawienia ją możliwości obrony praw z uwagi na brak pouczenia jej męża, działającego w charakterze jej pełnomocnika, o możliwości ustanowienia pełnomocnika profesjonalnego. Art. 5 k.p.c. nakłada na sąd obowiązek udzielania stronom i uczestnikom postępowania pouczeń co do czynności procesowych wówczas, gdy istnieje uzasadniona potrzeba. Skarżąca nie przedstawiła wystarczających argumentów o istnieniu uzasadnionej potrzeby pouczenia o możliwości ustanowienia w postępowaniu przed sądem drugiej instancji, profesjonalnego pełnomocnika. W związku z tym zaniechanie przez sąd oczekiwanego przez skarżącą pouczenia nie daje żadnej podstawy do wnioskowania o pozbawieniu skarżącej możliwości obrony jej praw w postępowaniu apelacyjnym.

Z przedstawionych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c).

aw

aj